

стрічаємо у д. Л. цілий ряд тез і виводів, з котрими згодити ся дуже трудно. І так нпр. коли автор говорить про сліди чисто-ловецького побуту у Арийців (розуміти — Індоевропейців в їх пра-побуті, перед остаточною диференціацією), про те, що вони знали пчільництво і рибальство, знали море (с. 7—8), то се все може тільки в високій мірі здивувати чоловіка трохи обізнаного з результатами сучасних студій праарийської культури, а вказівки на літературу і джерела, які при тім автор робить, можуть дуже зневірити до виводів і тез автора взагалі. І подібні прикрі вражіння читачу приносять не раз і дальші сторони розправи — нпр. міркування автора про праарийські шлюбні і родинні відносини, про матріархат, про пізніє унормованне шлюбних відносин і т. и. (с. 44 і далі), супроти лінгвістичних фактів про організацію пра-арийської родини, зібраних тим же Шрадером, і т. и. Але що найприкріше може вражати, се фільольогічні доводи, на котрих будує свої виводи автор. Нпр. говорячи про вплив скотарського побуту на суспільні відносини, автор підносить як визначний факт звязок між означеннями пастуха, старшини рода, князя і т. и., і на доказ дає паралелю іранських *rap*, *ban*, *gōban* і *sōban* і слов'янських чобан, жулан, бан і пан (с. 14); подібних етимологій можна б набрати купу у ш. автора. *М. Г.*

В. А. Мошковъ — Скины и ихъ соплеменники Тракійцы. Слѣды этихъ народовъ въ наше время. Этнографическій этюдъ. Варшава, 1896, ст. 91.

Ся книжечка — робота ділетанта з дуже похвальними інтересами й змаганнями й дуже слабими відомостями в тих питаннях, до котрих він забрав ся. Автор оповідає, що інтересуючись бесарабськими Гагаузами, він стрів багато подібностей у них з Гуцулами, у Гуцулів знов з Румунами й Альбанцями, звідти вивід, що в Гуцулах є сильна тракійська домішка, Траки ж і Скити мають той самий побут, отже вони соплеменники, а в кінці автор шукає слідів тракійського народа у Литовців, Поляків, Росиян, одно слово скрізь, і знаходить завдяки своему нехитрому етнологічному методу, нпр.: Скити й Траки були воєвничі, жили з скотарства, мали полігамію, мали сорочки і кереї, отже вони одноплеменики. Ш. автор справедливо робить закиди фільольогічному методу неб. Партицького (котрого „Старинна історія Галичина“ була головним підручником автора, що взагалі бере свої відомости з дуже випадкових джерел), але його етнологічний метод, розуміється, ані трошки не ліпший. Се тим більше шкода, що автор заінтересовався справді дуже інтересним і досі не вистудійованим питанням — про тракійські сліди у Гуцулів і близько підійшов до нього, не відаючи нічого ані про літературу, ані джерела, ані про науковий метод. *М. Г.*